

Лис Миринта

Проф. Добрянський порівняв УККА з тягловим конем і возом“, („Свобода“)

ПЕРЕД 8-им КОНГРЕСОМ УККА

БАБАЙ ПРО ЛЮБОВ

Залюбився кущ тернини,
У тополю залюбився,
Що стояла край дороги,
По той бік, напроти нього.

Ніч і днину — цілий травень,
Ціле літо — ніч і днину
Він зідхав до неї вірно
І очей не зводив з неї.

А як перше листя впало,
Жовте листя на дорогу,
Затремтів весь кущ тернини
Від надмірного бажання.

І здійснилась довга мрія,
Найтайніша мрія серця:
Лист опав увесь з тополі —
І нага вона стояла.

Ну і що ж? Ах, бідні очі
І любов у них безсила!
Вмер поволі кущ тернини
У тернистій безнадії.

По той бік стоїть тополя,
А напроти — кущ тернини,
Поміж ними доля їхня:
Як широкий світ — дорога.
БАБАЙ

ДЕФІНІЦІЯ

— Яка різниця між капіталізмом і комунізмом?

— Капіталізм — це нерівномірний поділ багатств, а комунізм — нерівномірний поділ нужди.

ВСЕ ДЛЯ СТАРШОГО БРАТА

На З'їзді письменників у Варшаві Константін Семьонов, що провадив делегацією советських письменників, шепнув під час нарад до президента З'їзду, А. Слоніньського:

— Де тут у вас можна вийти за потребою?..

— Вам — усюди можна. Ви з Москви, — чомно відповів Слоніньський.

"СВОЯ СВОЇХ ПОЗНАША"

Група партійних достойників із Східної Німеччини відвідує радарні інсталяції коло Москви. Комісар Лаптев питає їх, чи "камеради" не хотіли б побалакати з інженерами.

— Дуже радо, — відповіли камеради.

— Харашо. Ми вам зараз заклинемо перекладача.

— Не треба, — відповіли гості. — Ми розуміємо по-німецьки...

З лозунгів: — Шампанське — це улюблений напиток робітничого класу, що співається устами його партійних провідників. ("Культура", Париж.)

ДОРОГИЙ ЛИСЕ!

У нас, у Гартфорді, ходили збирати на Фонд Катедри Українознавства. Зайшли до одної хати і виясняють господарі важливість справи, на яку збирають. Господиня вислухала і сказала:

— По гроші ви, діточки, йдіть до селєпків, а не до інтелігенції, бо інтелігенція грошей не має.

Збірщикам не лишилось нічого більше, як лишити гостинню хату і піти шукати селєпків.

Гартфордський

ЗНАЄ ГЕОГРАФІЮ

На лекції географії учня несподівано вивертають з лавки.

— Як називається столиця Болгарії? — питає учитель.

— Софія... Софія Лорен.

СОВЕТСЬКА ДИПЛОМАТІЯ

— Давайте не будемо, товаришу Громико. Черевик розлетиться...

НАШІ ДІТИ

— А в нас купили нову пральну машину.
— Нам не треба купувати. До нас приїхала бабуся з Європи.

Думка: — Ключ до "Каделяка" пасує також до багатьох дівочих сердець...

В ГОЛІВУДІ

Дві фільмові зірки посварились.

— Я не маю з тобою нічого спільного! — скрикнула одна.

— Ти помиляєшся, — сказала друга. — Маєш спільного чоловіка.

Осел, який не читав поезій Емми Андіївської

Осел, який читав поезії Емми Андіївської

ТИХІ ЗЕМЛЯКІВ РОЗМОВИ

Сильно це мене зворушило й піднесло на дусі, коли я вчитав у "Свободі", що наш наймолодший радний УНСоюзу, п. Мирон Куропась, по професії учитель, вчить малих негринят у "паблік-скул" в Шикаго української мови. І що милі, талановиті чорнушки не лише поправно говорять мовою Тараса Шпікули (теж головний радний), але й співають українських пісень!

До того ж, саме в Шикаго, сталась така чудасія: під час своїх "гастролів" у цьому славному вітряному місті танцюристи Павла Вірського з Києва забажали відвідати одну американську школу. А їх завели якраз до тієї публічної школи, де є принципалом наш головний радний, Мирон Куропась!

А тепер, мої дорогі, уявіть собі капітальну сцену: входять "Ті, з України" в американську школу, а їм назустріч піднімаються розкішні негринята і вітають їх піснюю:

"Засяло сонце золоте,
Народ збудивсь зі сну!"

Якщо "Тих з України", вкупі з їх мистецьким керівником, в ту ж мить не спаралізувало, то напевно всі вони задубіли з дива й оголомшення, — як це так, що в капіталістичній Америці навіть нігерські діти говорять і співають по-українськи, а в Україні...

Саме в той момент, коли я з захопленням розповідав про цю подію товариству, що зібралось коло осіннього бульбощення, — мене раптом перебив і заткав формально пан магістер!

— Який жаль, — сказав він з іронією в голосі, — що ви не кинули оком на одне з дальших чисел "Свободи", точніше на англомовний додаток її, що завжди має кінцеву сторінку українську. Це так звані "сторінки для молоді": пластової, сумівської, студентської, спортової тощо. Чому ви не звернули ласкавої уваги на сторінку тієї молоді, яку саме очолює п. Мирон Куропась?.. Власне ця сторінка, крім єдиного заголовка в українській мові "Промінь", вся була задрукована англійським текстом! Та й ще на сміх і глум під текстом подано, що сторінка має редактора української мови... Ну-ну. Лепську роботу має такий редактор, що редагує самий тільки заголовок!

Так і збив мене з пантелику пан магістер — поставив у таку ситуацію, що я забув язи-

ка в роті, не знав, що маю казати. Втім пан магістер не дав мені отямитись, він далі кпив, іронізував:

— Нема то, як бути амбасадором української справи на чужині!.. Негри вчаться за нас української мови, співають наших пісень, шкоти й аргентинці грають за нас у футболу, айриші та італійці йдуть до наших духовних семінарій на українських священників, а польські конгресмени й жидівські сенатори боронять наших справ у Конгресі... Так що нам, фактично, нічого більшого не лишається до роботи, як купувати гавзи і парцелі в горах, будувати дачі й павільйони та висилати дітей на вакації до Європи. Одне слово — страждати за Україну!

Товариство сиділо довкола ватри і заклопотано мовчало... Тільки цвіт нації та її краса, діточки наші, безжурно хрупали "палкони" і весело щебетали мовою Юрка Вашингтона.

ПІЯНИСТКА

Жінка нарікає на чоловіка:

— Ох, ти вже мене більше не любиш! Давніше, бувало, ти цілими вечорами сидів коло мене і тримав мої руки у своїх!

— Так, але тепер, коли ми продали фортепіано, немає потреби тримати тебе за руки.

І к е р

ЛИСЯЧИЙ КОМЕНТАР

Свій некролог, присвячений пам'яті покійного канадського сенатора українського роду, сл. п. Василя Валла, журнал "Нові Дні" Петра Волиняка за липень-серпень ц. р. закінчує вакою печальною строфою:

"Смерть сенатора Василя Вала — відчутна втрата для всіх українців Канади. Тепер ми маємо лише одного сенатора (як відомо, в Канаді сенаторів не обирають, а їх призначає уряд на все життя).

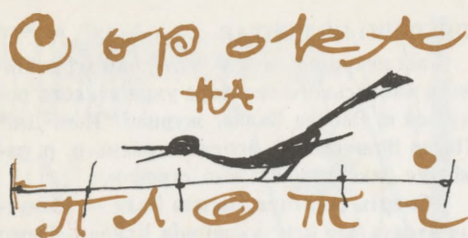
Вічна їм усім пам'ять!"

...Чому ж усім, коли помер тільки один?

7-ий том "Української Радянської Енциклопедії" на стор. 273 відступив почесне місце Юрію Миколайовичеві К о с а ч у. Між іншими інтересними даними читаємо в цьому параграфі, що Юрій Косач... "Був ув'язнений польською буржуазною владою в 1930 р. і пробув у в'язниці до 1933 р." І далі: "Ув'язнений фашистами в 1943 р. пробув у концентраційному таборі до 1945 р."

Редакторам "УРЕ", що з легкої руки роблять з Юрця соціалістичного мученика, варто докладніш простудювати відповідні картотеки у Львові і в Кракові. Адже там точно віднотовано, де він страждав, як довго і головне — з а щ о?..

● Новий шкільний рік у Нью-Йорку почався зразу новими успіхами після того, як Школа Українознавства при Т-ві "Самопоміч" розкололася на дві.

● Під час бенкету на Конвенції МУН-у в Лігайтоні інж. Осип Бойдуник так розбалакався, що забув кого він репрезентує: УНРади чи свою власну партію.

● На одній з нарад ООЧСУ поставлено пропозицію, щоб ця організація позичала собі час-до-часу проф. Івана Вовчука від УНПомочі для репрезентаційних цілей.

● Після того, як дир. Р. Крупка одружив сина з грузинською княжною, в Нью-Йорку говориться про те, що деякі мельниківські кола схиляються до монархізму.

● У Філадельфії сталося велике чудо: чільні представники наших футбольних команд УСК-у і "Тризуба" зійшлися на спільну нараду і заговорили про співпрацю!

● Вибираючи "Місс Союзівку" на 1962-63-ій рік, журі зобов'язало її, що вона не сміє в тому році вийти заміж, хіба в кінцевому випадку...

● Іж. Аполінарій Осадца буде тепер працювати для Вічності: він проектує будову нових каплиць для похоронного заведення П. Яреми в Нью-Йорку.

● Кажуть, що скульптор Андрій Дараган посадив Шевченка у Вінніпегу, а Леонід Молодожанін хоче поставити його "під стінку" у Вашингтоні.

● Посвячення церкви св. Івана Хрестителя в Гантері випало дуже величаво: було багато людей, багато священиків, багато всяких достойників, тільки колекта замала.

"БОЖЕ, НАМ ЄДНІСТЬ ПОДАЙ!"

В Ювілейній Зустрічі з нагоди 50-річчя нашого Пласту взяли також активну участь угорські, польські, литовські та російські пластуни, які таборували разом з нашими пластунами, а під час дефіляди маршували з ними під своїми знаменами й національними прапорами, салютуючи український прапор.

Була це подія, що рідко зустрічається і надовго запам'ятується.

На цю тему "Гомін України" з 8-го вересня пише:

"Прикро вражала на цих ювілейних святкуваннях Українського Пласту відсутність представників інших наших молодіжних організацій. Нам потрібна співпраця і дружність між організаціями, зокрема на відтинку виховання молоді. І про це слід було пам'ятати!"

— Товариші, зближаємося до вершин комунізму!..

Правда, "Гомін України" ставить потім закид організаторам З'їзду, що вони не повинні були нав'язувати йому унрадівського ярлика, тобто не робити великих гонорів Президентів УНРади, д-рові В. Витвицькому. Це інше діло. Але ці застереження могли б висувати сумівці, що стоять на позиціях Визвольного Фронту. Але чому, питаємось, не явилися на Зустрічі мунівці та одумівці, що чейже підпирають платформу УНРади?.. Чи для них їхні власні крамнички, тобто власні конвенції й пікніки, були аж такі важливі, що вони не встигли подумати про вислання делегації для відзначення 50-річчя Українського Пласту?

А тепер народ говорить: вшанували Пласт поляки, мадяри, москалі — а де були українські молоді націоналісти й демократи?

ТВЕРДИЙ ЛЕМКО

Скульптор Михайло Черешньовський відай таки народився під не дуже щасливою зорею. Коли треба будувати пам'ятник даром чи півдаром, то значить з патріотизму, тоді громадянство завжди знайде його, не помине, так сказати. Та коли влаштовують якийсь великий конкурс, як тепер на пам'ятник Шевченкові у Вашингтоні, і запахне грубим грейцаром, тоді дивним-дивом якимось не закріплюють його проєктів, навіть не відзначають їх так званою "нагородою потіхи".

Інакше річ, що наш Михась, як родовитий лемко, має твердий характер і такими невдачами не заломлюється.

— Мій Шевченко ще вийде в люди! — говорить. — Я вже маю пропозицію поставити на підставі мого проєкту пам'ятник Шевченкові в Йонкерсі.

— Звичайно, даром? — питаємо навздогад.

— Ну, а як же?

(К—р)

ЯК ТЕКСАСЕЦЬ БАЖАВ СТАТИ АЛЯСКАНЦЕМ

Доки Аляски не прийняли до США як 50-го штату, найбільшим штатом у США був Техас. Відповідно до цього в Тексасі було все найбільше, найкраще і найсмачніше.

Але тепер Аляска стала найбільшим штатом у США, і від цього часу не один тексасець почав заздрити, що він не алясканець. Таке й було з нашим знайомим — Джеррі Кроу (по нашому — Юрко Крук-, якому не захотілося жити в другому щодо величини штаті США і він перенісся до Аляски.

— Що мені робити, щоб стати справжнім алясканцем? — спитався наш Джеррі в барі міста Анкорідж, що стало йому першим пристановищем в найбільшому степі.

— О, це не таке просте, — відповідає нашому Джеррі бармен. — Щоб стати справжнім алясканцем, треба вміти випити пляшку горілки одним ковтком, одружитися на ескімосці та вбити полярну ведмедицю в гаврі одним пострілом у саме серце.

— Це все дурниці, — сказав Джеррі. — У нас, в Тексасі, навіть малі діти це потра-

пили б зробити.

Бармен подав пляшку віскі, й наш Джеррі хильнув її одним ковтком до дна. Дещо невпевно тримаючись на ногах, він покинув бару і пішов на два наступні "тести", потрібні для того, щоб стати алясканцем.

Біля півночі наш Джеррі прийшов назад до бари подряпанний, окривавлений, в подертому на шкamatтя одязі. Підійшов до бари й каже здивованому барменові:

— Ось бачиш, два тести я вже пройшов, щоб стати алясканцем. А тепер покажи мені ту ескімоску, що я її маю вбити одним пострілом у саме серце.

Кому смішки, а кому слізки:

ВИДАВЦІ І АВТОРИ

Приклад перший

Шановний Пане!

На превеликий жаль, гонорару за Ваші статті, оповідання, фейлетони, вірші, що були друковані в нашому часописі, — заплатити Вам наразі не можемо, бо наше видавництво не має на це жодної фінансової спромоги. Взагалі, Ви не мусите думати, що ми тут живемо занадто багато. Ми є теж бідні. Наше видавництво видало оце останні гроші за новокуплений будинок, який нам коштував кругло сто тисяч доларів! Крім того, працівники видавництва купили собі житлові будинки, а до тих будинків треба ж і кухню, і лазничку, і радіо, телевізію, самі розумієте, які труднощі...

Але ми просимо Вас не кидати писати і прислати нам Ваші цінні матеріали. Запевняємо, що Ваш труд буде оплачений, хоча б тим, що наше Видавництво дуже радо надрукує безплатно кляксиду по Вашій смерті.

З глибокою пошаною

За Дирекцію Видавництва

(підпис)

Приклад другий

Шановний Пане!

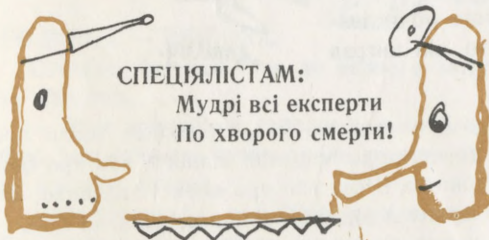
На жаль, погодитися з Вами на друкування Вашої книжки за сто доларів ми не можемо, бо Тарас Шевченко та Іван Франко дають нам друкувати свої речі за дармо.

З пошаною

Директор Видавництва

(підпис)

Відписав і подав до "Лиса Микита" А. Пчхи

ТЕРАПІЯ

Лікар до дружини пацієнта:

— На жаль, добродійко, не можу вилікувати вашого чоловіка з того, щоб не говорив через сон...

— А не можна дати йому чогось такого, щоб принаймні змінив тему?

НОВИЙ УКАЗ В СССР ПРО КОНФІСКАТУ ПРИВАТНИХ БУДИНКІВ

— Виселюється! Ви свою хату побудували за нетрудові гроші!..

ПОЧАВСЯ МИСЛИВСЬКИЙ СЕЗОН

Веду цей уривками щоденник, заново-уючи найважливіші події політичного характеру. Нехай нащадки, а також історія колись оцінить наші жертви, які ми кладемо на вівтар нашої поневоленої Батьківщини.

Перша жертва. Спільна нарада батьківського комітету. На порядку денному лише одне питання — "де наші діти?" Ніхто не міг відповісти точно. Були різні здогади. Після дітей подали родинний чайок. Як на ту рідину, досить жвава дискусія на тему "Який чай найсмачніший". Я приймав активну участь. (Чотири великих торнятка з 2 і пів фунтом кексів.) Якось добра мама всунула мені підпільно пів торта, що не встигли батьки з'їсти. З'їв по дорозі додому.

З ЧУЖОГО ГУМОРУ

В Південній Америці

Друга жертва. Побував на черговому засіданні ООЧСУ. Нецікава доповідь і млява дискусія. Встигли лише поговорити про три свободи. Четверту лишили на другий місяць. Після засідання відбулося прийняття для учасників з родинами. Всі спільно-дружно з гумором провели вечір. Я себе почував не дуже підготовленим для дискусії і з'їв лише двадцять вареників з м'ясом, вісім голубців і випив чотири фляшки пива.

Третя жертва. Ділова конференція НТШ. Коли б знав, навіть не заглядав. Легка пере-

куска навіяла на мене цілком песимістичні думки про долю нашої науки. Як на НТШ, могли б закінчити бодай спільним обідом. Ганьба.

Четверта жертва. Запрошений на конвенцію Союзу Українок. Подобалось. Жінки, я бачу, жертвено працюють для визволення нашої неньки України. З усіх точок мені найбільше припала точка з назвою — Бенкет з промовами. Щоби доказати присутнім делегаткам, що мені жіноча справа цілком не чужа, я їв і пив за трьох. Лише настроїл псував Понеділок. Він, як наш все-національний гуморист, читав щось там такого веселого, що всі присутні ревли, витираючи слюзи серветками. Користаючись з вказівок конвенції, я використав ще на додаток цінні вказівки з журналу "Наше Життя", хоч і сказано, що лише це "життя наше", я думаю, що не можна егоїстично до цього чисто по-жіночому підходити, отож я особливо уважно прочитав наукову статтю "Користаймо з досвіду" і прийшов до висновку, що треба необхідно з цього досвіду користати, бо інакше пропадемо.

П'ята жертва. Пішов до свого лікаря. Він

Навіть моє підупале і розхитане перекусками, обідами, бенкетами здоровле потребує основного відпочинку. Першого вечора на зустрічі з знайомими, при надзвичайно легкій перекусці (шинка, ковбаса, полядниця, шницлі, смажена гуска, салатки, вино, пиво, морозиво), ми гуторіли про долю політичної іміграції та її актуальні завдання. Дискусія була цікава і речева. Всі присутні ствердили, що на нашу долю припала жертвена і важка праця, яку ми з честю, сумлінно виконуємо. Складаючи на вівтар жертв, я склав і свою скромну — 1 фунт своєї живої, важко запрацьованої ваги. Тобто, від'їжджаючи, загубив отой фунт. Тобто схуд так, що мене ледве хто пізнавав. Мушу з новими силами і енергією поринути у вир політичного життя. Ганьба нам, що ми не можемо, коли наша рідна, кохана Батьківщина стоїть в боротьбі з наїзником, допомогати їй в літні місяці. Уявіть, скільки пропаде нагод для цього.

„Мушу перервати, бо біжу зробити несподіванку моїм приятелям. Їхній Джордж-Майк закінчив гайскул, за що ми, тобто вся наша спільнота, будемо вітати і складати подарунки. Джордж-Майк є моїм похресником і має чудову закінчену загально-теле-

"ПУНЧ", ЛОНДОН

— Не стріляйте! Після другого обчислення голосів показується, що то він виграв вибори!..

Smilby.

просив мене, щоби я з своїми 200 фунтами живої політичної ваги, трохи звузився від активної участі, інакше Україна може втратити ще одного невтомного діяча. Легко йому це казати. Як без мене може обійтись черговий обід або бенкет? Або як можуть пройти якісь збори, засідання, конференції без обіду або бенкету? Що ж скаже наша Батьківщина на те? Це ж наша жертва, яку ми складаємо, не думаючи про своє здоров'я і час.

Шоста жертва. Мусів виїхати на вакації.

візійну освіту. Хіба ми колись знали про порошок до чищення підлоги, або про нові ціни на Шеві, або про косметику, пиво, цигарки? А він знає. Лише не знав, чи Київ — це рекляма на перестуду чи на біль голови. Думаю, що він тепер буде знати. О.. вже доходить сьома. Там напевно вже вечеряють. Це ж не академія і спізнитись на вечерю просто гріх.

Біжу. Буду страждати, а може і навіть колись помру. Ох, яке життя важке і тернисте. Чи історія колись про це згадає? Не думаю..

Чесна Світло!

Мой, а рихтуйте си!

Рихтуйте си, все до купи патрийоти чесні, все головачі имігранці і ви, правдиві українці ковбасадори!

Ну-ко повигоструйте си на фест езики і вйо до Дмитрополі!

Аді, має си там відбувати конгрест Укака!

Правда, жи такий конгрест то трохи по кишени шкробне, але декому на чім енчм пофолгує. Бо де би си йден из другим національний здіач міг віговорити, ек би не тот конгрест, ци енакший із'їзд ,га?

Такий на роботі не вогорит, бо не знає добре по ангелски. Вдома тиж не має шо богато до вогорені, бо го жона апсолютни до слова не припустит. То шо має сарака діяти, га? Набрало би си в нім кілко того всього, жи єдного дне розпук би си в середині і — амин!

То єдна нагла причина, аби робити конгрест, але є ше пару енакших, жи тра гвалтовно позалагодити.

Найперший пункт над еким мают радити, то, ек є написано у "Завернені голови", єст тота небезпека, жи нам грозит від Куби. Болшовик туди восько стегає, і тра на гвалт шос урадити, аби Вашингтон знав, шо має робити.

Тра, аби уфалити моцні резолюнції і віслати до Вашингтону, аби знав, жи ек болшовик пхає си через Хіну до Покивстану, ци через Гипет до Алдажиру, то типер пробує через Кубу дістати си до Бразилії і Венечунелі.

Всьо тра написати і віложити ек на долони, але тото, жи болшовики вже давно сидет у Вашингтоні, то нич не тра писати, аби си Кенедій не образив на гонорі, бо він, рахувати, тиж екійс католиг.

Гриць Зозуля.

БО ВІЙНА — ВІЙНОЮ...

Селепко Лавочка стає до карного звіту за п'янство...

— Пане поручнику, голошу слухняно, це було так: було нас чотирьох і мались-мо одну пляшку горілки...

— Не брешіть! — перебиває поручник. — Ви хочете, щоб я повірив, що від одної пляшки ви так замаїлися?!

— Тих трьох — це були абстиненти, пане поручнику...

СОВЕТСЬКІ КОЛОМІЙКИ

Ми вже Захід перегнали
В ділянці — брехати...
Коби ще ниток дістати
Штани полатати.

Вирощуєм кукурудзу,
Зеленіються лани:
Зерно Москва пожирає,
Україна — качани.

Ми живемо в добробуті,
У згоді і мирі.
Веселяться три родини
На одній квартирі...

Гей, чваніться дуросвіт,
"Большой прогрес" має:
Що Вашингтон патентує,
Москва виробляє...

БУРЯ

ПРЕСОВИЙ ФОНД

Др О. і п-ні Романна Яхторович дол. 7.00,
Др. В. Вірщук дол. 4.00, Др. І: Ярош і Ф.
Калитчук по дол 3.00, Др. Н. Остафійчук.
Т. Печерський, М. Семанишин "Чорногора"
і А. Блащук по дол. 2.00, о. Михальський, С.
Бурштинський і Б. Т. Гнатюк по дол. 1.00.

Щиро дякуємо!

"THE FOX" Ukrainian Humorous Magazine

Editor Edward Kozak
Address: "The Fox"
4933 LARKINS
Detroit 10, Michigan
Tel: VI-2-7476

*Для дітей
Найкращий дар
Ватилевича Туква*
Приступна метода — 120 ілюстрацій мистця Е. Козака.
Питайте по українських книгарнях.
Відпродавцям знижка.

Головний склад:

M & O GIFT SHOP
6720 Michigan Ave., Detroit 10, Mich

Магнес притяга залізо
Сонце — всю нашу ситтему.
Наші очі притягають
Нові моди "ДЯДЕМУ"!

В будинку Українського Народного Дому в Н. Йорку є ця елегантна українська галантерейна крамниця та робітня жіночих і чоловіччих одягів

Володимира Заклинського.
"DIADEM", 142 Second Ave., N. Y. City..

"ЛИС МИКИТА"
Журнал сатири і гумору.
Головний редактор: Едвард КОЗАК
Умови передплати в США
Річна передплата \$ 3.00
Піврічна передплата \$ 1.50.

Кубинці, чи кубанці?..

З перця

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

НЕ ПРО СМІШНЕ, ТА НЕ ПРО ВЕСЕЛЕ

РЕНТГЕН

ЛТЕК

— Ім добре: вони в цирку працюють.

ЗАПИС У ТРУДОВІЯ КНИЖЦІ

Звільнена за власним бажанням в. о. начальника відділу.

Надіслав І. БАРЧУК
з м. Львова.

ДОВІДКА

Дана 21 червня 1961 року громадяниці З. А. Я., вбитій блискавкою 15 червня 1961 року, в тім, що дійсно на її утриманні знаходяться діти...

Голова Степнянської сільради,
Горностаївського району Чумакова.
Секретар Бабаніна.

А таки ж так: не про смішне, та не про веселе.

Бо чи ж до сміху, чи ж до веселощів, коли, скажімо, чоловіка нещастя спіткало — втратив він ногу чи руку? Хай буде — ногу. Словом, видимим інвалідом став, якому й пенсія належить.

Але, щоб право на пенсію мати, мало інвалідом стати: треба ще комісію (оту, що ЛТЕКом називається) пройти. Це й зрозуміло...

Проходить він і комісію.

А потім проходить якийсь час, звикає чоловік до свого нещастя, коли смішно, — сміється, коли весело, — веселиться...

Отут уже можна було б, здається, щось і про смішне, і про веселе втяти. Але знову ж таки не до сміху, не до веселощів, бо рано той чоловік сміється, рано він веселиться...

Хоч нога в нього не відросла, усе-таки треба йому через якийсь час знову на ту комісію, що ЛТЕКом називається, іти. Треба іти, щоб комісія переконалася, що справді в нього нога не відросла.

І знову стає чоловік перед комісією.

— От, — показує, — як не було ноги, так і нема.

— Бачимо, — каже комісія, — що нема, але цього мало.

— Як-то так, мало?! — блідне чоловік. — Побули б ви на моему місці, тоді б знали...

— А ми, — каже комісія, — і без того знаємо, що нам треба знати. А вам, товаришу, треба на рентген піти, рентгенознімок зробити, що у вас справді ноги нема.

Що вдієш, чоловіче добрий, мусиш іти, мусиш вистоювати в чер-

зі перед рентгенкабінетом, мусиш доводити зрячим людям, що ти видимий інвалід, що не симулянт, що, присяйбо, ноги в тебе таки нема.

Знову проходить час. А нога як не росла, так і не росте. А комісія знову як гнала тебе, так і жене на рентген.

І так не раз, не двічі, а кожного разу.

І пошепки згадує той чоловік добрий усякі недобрі слова, а рентгенологи вголос скаржаться, що їм зайвої роботи завдають, що чимало рентгеноплівки, хімікатів, паперу, державних коштів та людського часу марно переводиться.

І все це — нічого не допомагає, бо нога як не відростала, так і не відростає. А це значить, що мусить чоловік по комісіях регулярно ходити. От якби вона відросла, тоді усьому був би кінець. Але такого, кажуть, ще не було.

Якщо не вірите, що не бувало, — запитайте у працівників хоча б, наприклад, Ясинуватської залізничної лікарні. І вони вам скажуть:

— Не бувало ще такого, щоб нога чи рука в людини відросла. Волосся й нігті — відростають, а руки й ноги — ні! Це — точно! Якби таке сталося хоч раз, ми обов'язково помітили б, бо кожного разу ми їх на комісії ще й рентгеном перевіряємо. Та й не тільки ми, ясинуватці, це робимо...

І це теж правда. Не тільки ясинуватці це роблять.

І нічого в цьому веселого нема, хоч збоку може декому навіть і смішним здатися.

ДОВІДКА

Дана Константинівською сільрадою мешканцю села Червона хатка, Горностаївського району, Херсонської області, Сиротинській А. А. про те, що вона дійсно сумісно жила з гр. Сиротинським і всі діти, народжені матір'ю, сумісні.

Голова сільради Головаченко.
Секретар Гранкін.

Надіслав І. АРАПЕНКО.
м. Херсон.

З ВИСТУПУ НА ЗБОРАХ

Комсомольці багатьох організацій на навчання дивляться крізь зуби.

Надіслав М. ЧУМАЧЕНКО.
м. Харків.

— Шановний Іване Івановичу, співробітники наживають мене підлабузником.

— Не помічав.

— Неже? А я ж старався!

З малюнка художника О. Козюренка

Продавець: — Навіщо тобі теплий одяг?
Кукурудза: — А в нас такі хазяїни, що, мабуть, на полі зимувати доведеться.

З малюнка художника О. Козюренка

